

aldrig var blevet til en Traktat med det tyske Rige. Imidlertid har man jo fra det tyske Riges Side altid gjort os den Indrømmelse — og det er en Indrømmelse, man ikke vel kan tage tilbage — at man betragtede den med Preussen, med Tysklands Hovedland, sluttede Traktat som en Traktat gældende for hele Tyskland. Men man vilde dog gerne have det Forhold reguleret, og man vilde endnu hellere have opnaaet visse Indrømmelser fra tysk Side, dels paa visse tyngende tyske Indførselstoldsatser og dels paa andre Omraader, som generede os, den veterinære Behandling og visse Forhold nede i Nordslesvig, som jeg ikke nu i denne Sammenhæng skal komme tilbage til. Der førtes altsaa Forhandlinger den Gang, og de førtes naturligvis ogsaa paa det samme Grundlag, hvorpaa man altid maa føre saadanne Forhandlinger, nemlig dels Bindinger og dels enkelte Tilbud om Nedsættelser. Disse Forhandlinger strandede imidlertid, jeg skal ikke her i Aften komme ind paa en nærmere historisk Udredning deraf, det har aldrig været rigtig fremme i Offentligheden og kunde ikke komme frem i Offentligheden den Gang, fordi det særlig drejede sig om nordslesvigske Forhold, men det strandede væsentlig derpaa — naturligvis ikke paa noget politisk Forhold vedrørende Nordslesvig, men paa et Forhold vedrørende vore handelspolitiske Forhold til det danske Slesvig. Jeg har nævnt disse Ting for at vise, at her ligger Linien for alle andre Lande og selvfølgelig ogsaa Linien for os. Den højtærede Statsminister talte om et „Klammeri“, der havde været her forleden Aften. Det var, synes jeg, et unødigt stærkt Udtryk, for at bruge et mildt Udtryk, at kalde den alvorlige Forhandling, der fandt Sted her i Folketinget den Aften om Toldspørgsmaalet, for Klammeri. Men den højtærede Statsminister mente, at i dette Klammeri var ogsaa Venstre Parthaver og en splittet Parthaver, idet en Del af Venstre klamredes med en anden. Det er jo nu en fuldstændig Misforstaaelse. Det, det ærede Medlem Hr. Brorson hævdede, var, at vi skulde ikke sidde med Hænderne i Skødet overfor en saadan Ulykke, som det var for vort Landbrug med de stærkt forhøjede tyske Toldsatser, vi skulde gribe aktivt ind, vi skulde gøre alt, hvad vi formaaede for at faa disse Forhold ændret, og vi skulde ogsaa gøre Indrømmelser i saa Henseende. Men det er ganske uberettiget efter min Mening at lægge i det ærede Medlems Ord, at han har tænkt sig, at vi skulde indføre Kamptoldsatser mod Tyskland som passende Ouverture til den Forhandling, vi

skulde føre med dette Land, og det fralagde det ærede Medlem sig ogsaa udtrykkeligt i sin følgende Udtalelse.

Den højtærede Finansminister bestred min Berettigelse til at klage over visse Opstillinger paa Finanslovforslaget. Disse Klager var — jeg nævner det, fordi der var en Misforstaaelse — af rent teknisk Art. Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen misforstod mig totalt (*Vilhelm Rasmussen*: Aldeles ikke!). Jo, det ærede Medlem troede, at mine tekniske, finansielle Bemærkninger var et Angreb paa hans Lærerhøjskole og de Forslag, der var stillet, men det var slet ikke Meningen. Jeg anførte to Tilfælde som Eksempler paa den principielt forkerte Opstilling af et Budget. Jeg sagde for det første, at Ministeriet delvis — jeg sagde udtrykkelig delvis — havde begrundet en Bevilling til Lærerhøjskole med det ønskelige i at faa ansat Statskonsulenter og faa dem uddannet der, jeg sagde, at det kunde man ikke gøre, fordi man kunde ikke paaberaabe sig Lovforanstaltninger, der ikke var Lov (*Vilhelm Rasmussen*: Det var det, der var galt!). Det er det, der er rigtigt, det gør man ikke. Det andet endnu mere slaaende Tilfælde var Bevillingen til Husdyravlen, der efter den gældende Lov er paa 900 000 Kr., men som den højtærede Minister har reduceret med 400 000 Kr., fordi man agter her i Tinget at forelægge et Lovforslag om, at Tilskuddet til Husdyravlen nedsættes med disse 400 000 Kr. Den højtærede Finansminister sagde, at det kunde man udmærket godt gøre, det havde man ogsaa Fortilfælde for, idet man i visse Tilfælde, hvor en midlertidig Lov udløb, men man ønskede den fornyet med eller uden Ændringer, havde opført, trods det at Loven udløb, Bevillingerne som fortløbende. Det er meget rigtigt, det er en gammel og sund Praksis, men hvad der hverken er gammel eller sund Praksis, er at føre ind paa Finansloven visse fromme Ønsker, som man har, men om hvilke man ikke har noget Begreb om, hvorvidt de kan gennemføres, og som man ikke en Gang har forelagt Forslag om her i Tinget. Jeg gad se de højtærede Ansigter fra Ministerbænken og ogsaa det ærede Medlem Hr. Rodes, jeg gad se disse højtærede Fysiognomier, hvis jeg havde forelagt et Finanslovforslag, hvor forskellige Toldforhøjelser, som jeg agtede at gennemføre, Luksustoldforhøjelser eller f. Eks. en Nedsættelse af Konjunkturtillæget, var indført. Man vilde have sagt, at det var en skamløs Maade at lave Budget paa. Saa stærke Udtryk har jeg ikke brugt, jeg